

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Reného Fischera a soudkyň Mgr. Halky Hovorkové a Mgr. Kateřiny Sedlákové ve věci

žalobce: **Ing. J. P.**, narozený xxx
bytem xxx, xxx
zastoupený advokátem Mgr. Vadimem Rybářem
sídlem Tyršova 1714, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **NESS Czech s.r.o.**, IČO 45786259
sídlem V Parku 2335/20, 140 00 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Jiřím Matznerem Ph.D., LL.M.
sídlem Anny Letenské 34/7, 120 00 Praha 2

**pro neplatnosti okamžitého zrušení pracovního poměru,
k odvolání žalované** proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 27. 7. 2021,
č. j. 32 C 305/2020-62

takto:

- I. Rozsudek soudu I. stupně se **potvrzuje**.
- II. Žalovaná je povinna zaplatit žalobci na náhradě nákladů odvolacího řízení částku 859 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaná je povinna zaplatit státu na náhradě nákladů odvolacího řízení částku, která bude stanovena samostatným usnesením soudem I. stupně, ve lhůtě 3 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem soud I. stupně určil, že rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením ze dne 11. 11. 2020, je neplatné (výrokem I/). Současně uložil žalované nahradit žalobci náklady řízení ve výši 768 Kč (výrokem II/). Dále přiznal ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Vadimovi Rybářovi, sídlem Tyršova 1714, 702 00, Ostrava, za zastupování žalobce v řízení odměnu 18 165 Kč (výrokem III/). Naposledy rozhodl, že žalovaná je povinna zaplatit na náhradě nákladů řízení žalobce České republice - Obvodnímu soudu pro Prahu 4 částku, jejíž přesná výše bude stanovena samostatným usnesením.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

2. Takto rozhodl soud I. stupně o žalobě, kterou se žalobce domáhal určení neplatnosti ve výroku rozsudku označeného rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením. Podle žalobních tvrzení byl žalobce zaměstnán u žalované na základě pracovní smlouvy ze dne 1. 2. 2019, a to na pozici xxx xxx. Dne 22. 5. 2019 prodělal pracovní úraz, byl v dlouhodobé pracovní neschopnosti. K žádosti žalované byla provedena mimořádná pracovnělékařská prohlídka, na základě které MUDr. A. N. vydala 7. 9. 2020 lékařský posudek o zdravotní způsobilosti žalobce se závěrem, že žalobce dlouhodobě pozbyl zdravotní způsobilost. Dne 17. 9. 2020 byl žalobci doručen přípis, kterým byl informován o překážkách v práci na straně zaměstnavatele. Žalobci žádný jiný lékařský posudek doručen nebyl, a proto ani přes doručení výzvy k dostavení se na pracoviště a přes doručení dalších listin, které měli pouze podobu neformálního oznámení o vyhovění návrhu na přezkoumání lékařského posudku žalované a oznámení o ukončení překážek, se ani nadále nedostavoval do práce. Dne 11. 11. 2020 bylo žalobci doručeno okamžité zrušení pracovního poměru, a to z důvodu neomluvené absence. Dle žalobce jeho absence nebyla neomluvená, když naopak v důsledku pracovního úrazu není schopen výkonu práce.
3. Žalovaná nárok žalobce zcela neuznala, když má za to, že na základě přezkumu lékařského posudku vydaného dne 7. 9. 2020 byl závěr tohoto posudku shledán nesprávným, a proto došlo dne 17. 9. 2020 k vydání nového posudku č. xxx, kterým bylo plně vyhověno návrhu na přezkoumání lékařského posudku č. xxx ze dne 7. 9. 2020, a to na žádost žalobce, přičemž tento nový posudek ten původní plně nahradil. Nový posudek dospěl k závěru, že žalobce je způsobilý k výkonu práce dle pracovní smlouvy s omezením – řízení motorového vozidla. Žalovaná tento nový posudek žalobci doručila a oznámila mu, že odpadly překážky a vyzvala jej k neodkladnému dostavení se na pracoviště, kde mu bude opět přidělována práce. Dne 24. 9. 2020 žalovaná vyzvala žalobce k dostavení se na pracoviště, tento výzvu dne 16. 10. 2020 převzal, přesto se na pracoviště nedostavil. Jeho neomluvená absence trvala od 19. 10. 2020 do 11. 11. 2020, kdy mu bylo doručeno okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem z důvodu neomluvené absence.
4. Soud I. stupně při svém rozhodování vycházel ze skutkových zjištění, která podrobně popsal v odst. 7. až 18. napadeného rozsudku, a jež učinil z listinných důkazů a výslechu žalobce. Dále uvedl, proč neprovedl jako nadbytečné další navržené listinné důkazy.
5. Na základě těchto skutkových zjištění vzal soud I. stupně za prokázané, že žalobce byl od 1. 2. 2019 zaměstnán u žalované na pozici xxx xxx, přičemž dne 22. 5. 2019 následkem dopravní nehody žalobce utrpěl pracovní úraz a byl v pracovní neschopnosti. Dne 7. 9. 2020 se žalobce podrobil na žádost žalované mimořádné pracovnělékařské prohlídce, na základě které vydala poskytovatelka MUDr. A. N. (dále také jen „poskytovatelka“) lékařský posudek o zdravotní způsobilosti ze dne 7. 9. 2020 se závěrem - *pozbyl dlouhodobě zdravotní způsobilost*. Jedno vyhotovení posudku předala žalobci s tím, že jej má odevzdat žalované, což téhož dne učinil. Dne 17. 9. 2020 převzal žalobce oznámení o překážkách výkonu práce na straně zaměstnavatele, ve které žalovaná avizovala podání návrhu na přezkum předmětného posudku. Rovněž žalobce podal návrh na přezkum lékařského posudku, když jeho nesprávnost shledal jednak v chybějícím pořadovém čísle a jednak v absenci příčiny pozbytí dlouhodobě pracovní způsobilosti. Oba návrhy byly doručeny v čas, v zákonné desetidenní lhůtě. O návrhu žalované (na přezkum posudku – pozn. odvolacího soudu) poskytovatelka žalobce neinformovala. Dne 17. 9. 2020 zrušila poskytovatelka lékařský posudek s odůvodněním, že plně vyhověla návrhu posuzované osoby a vydala lékařský posudek nový pod č. xxx, kterým shledala *žalobce zdravotně způsobilým s omezením mimo řídiče ref. vozidla*. Nový lékařský posudek včetně oznámení o vyhovění návrhu na přezkoumání lékařského posudku v obou doložených variantách poskytla pouze žalované. Žalovaná vyhotovila dopis datovaný dne 24. 9. 2020, ve kterém uvádí, že jí dne 22. 9. 2020 bylo doručeno oznámení o vyhovění návrhu na přezkoumání výše uvedeného lékařského posudku, ze kterého vyplývá, že žalobce je zdravotně způsobilý k výkonu práce, a proto ho vyzývá, aby se neodkladně dostavil na pracoviště. Jako příloha tohoto dopisu bylo žalobci doručeno i předmětné oznámení, jehož adresátem je žalovaná, a to dne 16. 10. 2020. Žalobce, kterému nebyl doručen v pořadí druhý lékařský posudek, a který měl za to, že vůči němu je stále Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

platný ten, který určil jeho dlouhodobé pozbytí zdravotní způsobilosti, se na pracoviště nedostavil. Žalovaná proto zaslala žalobci dopis - okamžité zrušení pracovního poměru zaměstnavatelem z důvodu neomluvené absence datovaný dne 3. 11. 2020, který si žalobce převzal dne 11. 11. 2020, ve kterém uvádí, že v neomluvené nepřítomnosti žalobce na pracovišti od 19. 10. 2020 do doby vyhotovení a převzetí tohoto dopisu spatřuje jeho porušení povinností vyplývajících z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci zvláště hrubým způsobem, a proto pracovní poměr končí dnem doručení tohoto oznámení. Na to reagoval žalobce prostřednictvím svého právního zástupce tak, že sdělil žalované, že považuje předmětné okamžité zrušení za neplatné, neboť jeho absence byla omluvená a trvá na dalším zaměstnávání. Žalovaná reagovala sdělením, že aby mohl trvat na dalším zaměstnávání, musí být fakticky reálně připraven a schopen práci vykonávat, což žalobce podle ní není, a proto jeho sdělení vnímá pouze jako formální přípis.

6. Po právní stránce subsumoval soud I. stupně věc pod ustanovení § 55 odst. 1, § 58 odst. 1, § 60 zák. práce, dále aplikoval §§ 38 – 46 zák. č. 373/2011 o specifických zdravotních službách v rozhodném znění (dále jen ZSZS). Nejdříve předběžně řešil otázku včasnosti žaloby, kdy po kladné odpovědi konstatoval, že okamžité zrušení pracovního poměru splňuje formální náležitosti stanovené v § 60 zák. práce, rovněž tak subjektivní lhůty mezi vytčeným chováním a dáním okamžitého zrušení pracovního poměru ve smyslu § 58 odst. 1 zák. práce byly zachovány. Konstatoval, že spor mezi stranami tkví v tom, zda po výzvě žalované k nástupu na pracoviště z hlediska absence žalobce delší 5 dnů šlo o absenci neomluvenou resp., zda šlo o porušení povinností vyplývajících z právních předpisů zvláště hrubým způsobem. Dále konstatoval, že ačkoliv lékařský posudek ze dne 7. 9. 2020 neobsahoval odborný závěr o příčinách zdravotní nezpůsobilosti žalobce, byl vydán zákonem aprobovaným způsobem, byl předán posuzované osobě, byť neobdržela vlastní vyhotovení, měla možnost se s ním seznámit, a následně jej předala osobě, která o posouzení zdravotní způsobilosti požádala, tedy žalované. Jelikož lékařský posudek stanovil závěr o dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti, nastaly jeho právní účinky vůči oběma účastníkům dnem jeho prokazatelného předání, tedy dne 7. 9. 2020. V řízení bylo rovněž prokázáno, že obě strany podaly v souladu s poučením návrh na přezkum posudku, přičemž tento nemá odkladný účinek (§ 46 odst. 3 ZSZS). Dále konstatoval, že lékařský posudek ze dne 7. 9. 2020 nemohl pozbyt platnosti v důsledku jeho zrušení a vydání lékařského posudku ze dne 17. 9. 2020, když ani k zrušení ani k vydání neměla poskytovatelka žádné zákonné oprávnění. Hodnotil podrobně nezákonný a protichůdný postup poskytovatelky, kdy každopádně při existenci návrhu, kterému nebylo vyhověno v plném rozsahu, tedy minimálně návrhu žalobce, měla poskytovatelka spis postoupit příslušnému správnímu orgánu (§ 46 odst. 5 ZSZS), což však neučinila. Notabene takto nezákonně vydaný lékařský posudek ani v souladu s § 44 odst. 1 písm. a) ZSZS opětovně žalobci ani prokazatelně nepředala. Uzavřel, že s ohledem na prokázanou nezákonnost posudku jako celku se prvostupňový soud dále doručením žalobci nezabýval a důkaz výsledkem svědkyně J. N., který byl k obsahu zásilky zasílané žalovanou žalobci, odmítl.
7. Následně prvostupňový soud hodnotil skutkové okolnosti případu tak, že za neomluvenou nelze považovat absenci žalobce na pracovišti, vůči kterému vyvolával právní účinky lékařský posudek ze dne 7. 9. 2020 stanovující závěr o jeho dlouhodobé ztrátě zdravotní způsobilosti. Vycházel především z obecného principu pracovního práva, a to ochrany zaměstnanců, kdy dovodil, že vady lékařského posudku nelze přičítat k tíži zaměstnance, odkázal i na přílehavost rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 2866/2014. Akcentoval skutečnost, že zaměstnanec vadu nezpůsobil a nijak k ní nepřispěl. Byla to dle prvostupňového soudu naopak žalovaná, která ignorovala všechny do očí bijící nesrovnalosti v oznámení poskytovatelky, přičemž v tomto řízení ví jen ona, jak poskytovatelka naložila s jí podaným návrhem na přezkum lékařského posudku ze dne 7. 9. 2020, a využila všech pochybení této poskytovatelky, aby mohla s žalobcem rozvázat pracovní poměr, aniž by se postavilo na jisto, zda u něj došlo k dlouhodobé ztrátě zdravotní způsobilosti či nikoli a z jakých důvodů. Brání-li se žalovaná tvrzením, že žalobce nebyl fakticky připraven na výkon práce, jak vyžaduje § 69 odst. 1 zák. práce pro trvání pracovního poměru a vznik tam popsáných nároků, přičemž odkazuje na judikaturu, shledal tuto prvostupňový soud Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

zcela nepřiléhavou projednávané věci, neboť předmětem sporu není, zda má žalobce ve smyslu § 69 odst. 1 zák. práce nárok na náhradu mzdy či nikoli. V jednání žalobce, který trvá na dalším zaměstnávání s vědomím, že lékařský posudek stanovil jeho dlouhodobou ztrátu zdravotní způsobilosti, a který se domnívá, že se tak stalo následkem pracovního úrazu, nelze spatřovat nemorální jednání, jak tvrdí žalovaná, když žalobce pouze dbá svých práv a usiluje o vyřešení svého právního postavení a svých vztahů v souladu se zákonem.

8. S tímto podstatným odůvodněním rozhodl soud I. stupně tak, jak vyplývá z výroku I/ napadeného rozsudku, když nepřítomnost žalobce na pracovišti neshledal neomluvenou a porušení povinností žalobcem nedosáhlo požadované intenzity zvláště hrubým způsobem.
9. O nákladech řízení mezi účastníky pak rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy procesně zcela úspěšnému žalobci byla přiznána proti žalované jejich náhrada. Zohlednil, že žalobce byl usnesením Okresního soudu v Ostravě ze dne 1.12.2020, č.j. 85 Nc 203/2020-26, osvobozen od soudních poplatků a současně mu byl ustanoven pro toto řízení zástupce z řad advokátů - Mgr. Vadim Rybář. Žalobci vznikly náklady v podobě cestovného za cestu k jednání z Ostravy do Prahy a zpět a místní přepravné, v celkové doložené výši 768 Kč, které uložil zaplatit žalované výrokem II/ rozsudku.
10. S odkazem na § 140 odst. 2 o. s. ř. prvostupňový soud rozhodl výrokem III/ o odměně ustanoveného zástupce v částce 18 165 Kč, kdy pro stručnost odkazuje odvolací soud na výpočet uvedený v bodu 51 a 52 odůvodnění rozsudku.
11. Naposledy pak vypořádal dle § 149 odst. 2 o. s. ř. náklady státu vzniklé v souvislosti s neúspěchem žalovaného a vzniklou odměnou ustanoveného zástupce úspěšného účastníka řízení, kdy výrokem IV/ rozhodl, že jejich výše a lhůta k plnění bude určena v samostatném usnesení až po nabytí právní moci rozhodnutí soudu o odměně ustanoveného advokáta.
12. O úhradě soudního poplatku rozhodoval prvostupňový soud s ohledem na výsledek sporu a skutečnost, že žalobci svědčí osobní osvobození od poplatkové povinnosti s tím, že vyšel z ustanovení § 2 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb. o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen ZSoP) tak, že jej uložil zaplatit straně žalované v částce 2 000 Kč.
13. Rozsudek napadla včasným odvoláním žalovaná z důvodů uvedených v ustanovení § 205 odst. 2 písm. b), c), d), e) a f) o. s. ř. V první řadě formulovala vlastní skutkové závěry, kdy vytyčila spornost absence s ohledem na její oprávněnost. Uvedla, že není v souladu s principem právní jistoty, že je jí kladeno k tíži, že poskytovatel nedodržel formálně stanovený postup, když dle žalované žalobce postupoval účelově tak, aby se vyhnul zaměstnání u žalované. Vytýká soudu I. stupně, že nezohlednil skutečnost, že žalobce se seznámil s druhým „revizním“ posudkem poskytovatele spolu se zasloupanou informací ze dne 24. 9. 2020 – informací o ukončení překážek ve výkonu povinností, kterou dle své účastnické výpovědi žalobce převzal. Žalovaná tak učinila vše pro to, aby se závěry „revizního“ posudku žalobce seznámil. Poukázala na principy poctivosti a náležité bělosti zakotvené občanským zákoníkem. Pro žalovanou je i nadále rozhodující, že žalobce neprojevil zájem o výkon práce, nenastoupil do zaměstnání a nevykonával svou práci. Dále žalovaná s odkazem na § 46 odst. 6 písm. c) ZSZS činí závěr, že první posudek pozbyl své účinky vydáním druhého „revizního“ posudku s tím, že poskytovatel postupoval de iure s tím, že zákon nevylučuje, aby poskytovatel rozhodl o obou návrzích na přezkum společným novým „revizním“ posudkem. Dále žalovaná namítá, že ze zdravotnické dokumentace vyplývá, že o invalidní důchod žalobce žádal již v předchozím zaměstnání. Pokud prvostupňový soud dospěl k závěru, že žalovaná ignorovala nesrovnalosti druhého „revizního“ posudku, pak k tomuto neprovedl jediný důkaz. Žalobce měl možnost se s druhým posudkem seznámit, když mu byl žalovanou zaslán, pochybení poskytovatele při doručování nemůže jít nyní k jeho tíži. Dále prvostupňovému soudu vytýká, že nepřipustil důkaz výsledkem svědkyně, kdy mohlo být prokázáno, že žalobci byl přílohou posudek žalovanou odeslán. Odvolatelka shledává nepřijatelným, aby napříště platnost revizních lékařských Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

posudků byla závislá jen na ochotě posuzovaných osob lékařský posudek převzít. Žalobce měl být navíc v očekávání doručení revizního posudku, neboť jej potřeboval pro doložení invalidity, odvolatelka je přesvědčena, že jeho výsledek znal a jeho způsob jednání je nepoctivý. Navrhla, aby odvolací soud napadený rozsudek změnil tak, že se žaloba zamítá a přiznal žalované náhradu nákladů za řízení před soudy obou stupňů.

14. Žalobce se k odvolání žalované vyjádřil, kdy shledává odvolání nedůvodným. Vylíčil vlastní skutkovou verzi. Akcentoval, že první pracovně lékařský posudek neobsahoval důvod pozbytí pracovní způsobilosti, druhý v rozporu se zákonem (§46 odst.5 ZSZS) obsahoval závěr, že je žalobce zdravotně způsobilý práce, mimo řízení ref. vozidla. Za situace, kdy nemohl poskytovatel oběma návrhům vyhovět, měl spis postoupit příslušnému správnímu úřadu. Připomněl, že mu nebylo poskytovatelkou oznámeno, že byl i žalovanou podán návrh na přezkum posudku. Nad to pak druhý posudek ze dne 17. 9. 2020 nebyl žalobci nikdy doručen, proto nemohly nastat jeho právní účinky. Žalobce se tak ztotožňuje se závěry prvostupňového soudu, z důvodu procesní opatrnosti předkládá dodejku, ze které je zřejmé, že reagoval na výzvu žalované doručenu dne 16. 10. 2016, kterou prvostupňový soud neprovedl. Žalobce akcentoval mimořádnost institutu rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením, kdy ke splnění podmínek jeho naplnění v dané věci nedošlo. Byla to naopak žalovaná, která v rozporu s principem bezpečnosti a ochrany zdraví při práci požadovala, aby se dostavil do práce za podmínek lékařského posudku ze dne 7. 9. 2019, dle kterého byl žalobce nezpůsobilý k výkonu práce. Pokud jde o námitku, že žalobce žádal o invalidní důchod již v předchozím zaměstnání, je toto tvrzení nepřipustným novem v rozporu s § 205a o.s.ř., navíc se nezakládá na pravdě. Dodává, že pro žalovanou vykonával vysoce odborné práce, se kterými často byly spojeny několikahodinové cesty služebním vozidlem za zákazníky. S ohledem na věcnou správnost posudku navrhl, aby odvoláním napadený rozsudek odvolací soud potvrdil a přiznal žalobci náhradu nákladů odvolacího řízení.
15. Odvolací soud po zjištění, že odvolání je přípustné, bylo podáno včas osobou k tomu oprávněnou, že splňuje náležitosti uvedené v § 205 o. s. ř., přezkoumal napadený rozsudek a řízení, které jeho vydání předcházelo, a to způsobem vyplývajícím z § 212 o. s. ř. a § 212a odst. 1 a 5 o. s. ř., mimo jiné jej tedy přezkoumal i z důvodů, které nebyly v odvolání uplatněny (§ 212a odst. 1 o. s. ř.), kdy dospěl k závěru, že odvolání žalované není důvodné.
16. Je tomu tak především proto, že soud I. stupně se s danou materií vypořádal způsobem, jemuž nelze naprosto nic vytknout, vydané rozhodnutí odůvodnil naprosto logicky a srozumitelně, jeho skutkové závěry mají v obsahu spisu bezvýhradní opory a prosty pochybení jsou i jeho navazující závěry právní. Na jeho přílehlavé odůvodnění může odvolací soud bez jediné výhrady odkázat. Jím nastíněné závěry mají plné zastání i v recentní judikatuře, kterou soud I. stupně do jím zjištěných poměrů také zcela přílehlavě aplikoval.
17. Žalovaná v první řadě uplatnila odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. b) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že tento odvolací důvod může být dán pouze v řízeních, v nichž se uplatní zásada koncentrace řízení (§ 118b a § 175 odst. 4 část první věty za středníkem o. s. ř.). O žádný z takovýchto případů se však zde nejedná a tento odvolací důvod proto dán není.
18. Odvolací soud pak neshledal ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. c) o. s. ř., když z obsahu spisu nebyly zjištěny vady, které by mohly mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci (§ 212a odst. 5 věta druhá o. s. ř.). Žalovaná ostatně v případě obou těchto odvolacích důvodů ani nevynechává, v čem by měly spočívat.
19. Dále odvolatelka namítá odvolací důvod uvedený v § 205 odst. 2 písm. d) o. s. ř., kdy soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy k prokázání rozhodných skutečností, konkrétně výslech svědkyně J. N., která by ozřejmila, co bylo přílohou dopisu ze dne 24. 9. 2020, který byl zaslán žalobci žalovanou s tím, že by bylo prokázáno, že žalovaná Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

pracovnílékařský posudek ze dne 17. 9. 2020 žalobci doručila. Odvolací soud předesílá, že prokazovaná skutečnost nemá vliv na hmotněprávní posouzení věci, jak bude ještě vysvětleno dále, proto jestliže soud I. stupně navržený důkaz svědeckou výpovědí neprovedl, postupoval z hlediska procesní ekonomie sporu správně a z hlediska nepotřebnosti takového důkazu naprosto přiléhavě.

20. Žalovaná dále uplatnila odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. e) o. s. ř. Odvolací soud konstatuje, že soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu potřebném ke zjištění skutkového stavu, důkazy učinil postupem podle § 122 a násl. o. s. ř. a skutkový děj, který z nich zjistil, je s nimi v souladu. Tento odvolací důvod tak naplněn není.
21. Především však žalovaná soudu I. stupně vytkla nesprávné právní posouzení věci podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř.. Právní posouzení je nesprávné, jestliže soud na správně zjištěný skutkový stav aplikuje nesprávnou právní normu, příp. aplikuje správnou právní normu, ale nesprávně ji vyloží, popř. neaplikuje adekvátní právní normu.
22. Prvostupňový soud správně uvedl, že na zjištěný skutkový stav je třeba aplikovat zákoník práce č. 262/2006 Sb. (dále jen zákoník práce, ve zkratce zák. práce – poznámka odvolacího soudu), a to ve znění účinném do 31. 12. 2020.
23. V poměrech projednávané věci bylo zjištěno, že žalobce se na žádost žalované po pracovní neschopnosti v důsledku pracovního úrazu ze dne 22. 5. 2019 podrobil mimořádné pracovnílékařské prohlídce dne 7. 9. 2019, kdy poskytovatelka dospěla k závěru o dlouhodobém pozbytí jeho zdravotní způsobilosti.
24. Podle § 106 odst. 4 písm. b) zák. práce každý zaměstnanec je povinen dbát podle svých možností o svou vlastní bezpečnost, o své zdraví i o bezpečnost a zdraví fyzických osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání, případně opomenutí při práci. Znalost základních povinností vyplývajících z právních a ostatních předpisů a požadavků zaměstnavatele k zajištění bezpečnosti a ochrany zdraví při práci je nedílnou a trvalou součástí kvalifikačních předpokladů zaměstnance. *Zaměstnanec je povinen podrobit se pracovnílékařským prohlídkám, vyšetřením nebo očkováním stanoveným zvláštními právními předpisy.*
25. Podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zák. práce zaměstnavatel *je povinen nepřipustit*, aby zaměstnanec vykonával zakázané práce a práce, jejichž náročnost by neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti.
26. Zaměstnavatel je povinen při zařazování zaměstnanců k práci postupovat podle závěrů lékařských posudků o jejich zdravotní způsobilosti. Zaměstnavatel je povinen odeslat zaměstnance na mimořádnou pracovnílékařskou prohlídku, pokud o to zaměstnanec požádal, má však také právo vyslat zaměstnance na mimořádnou pracovnílékařskou prohlídku, má-li pochybnosti o zdravotní způsobilosti zaměstnance k práci.
27. Pracovnílékařské služby definuje zákon č. 373/2011 Sb., o specifických zdravotních službách (dále též jen „ZSZS“), v § 53 jako zdravotní služby preventivní, jejichž součástí je hodnocení vlivu pracovní činnosti, pracovního prostředí a pracovních podmínek na zdraví, provádění preventivních prohlídek a *hodnocení zdravotního stavu za účelem posuzování zdravotní způsobilosti k práci*, poradenství zaměřené na ochranu zdraví při práci a ochranu před pracovními úrazy, nemocemi z povolání a nemocemi souvisejícími s prací, školení v poskytování první pomoci a pravidelný dohled na pracovištích a nad výkonem práce.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

28. Smyslem posouzení zdravotní způsobilosti primárně je, aby k výkonu práce v podmínkách s předpokládanou zdravotní náročností nebyla zařazena taková osoba, jejíž zdravotní stav neumožňuje zařazení k předpokládané práci. Zdravotní způsobilost zaměstnance je také významná například z pohledu § 52 písm. e) zák. práce (výpověď ze strany zaměstnavatele proto, že zaměstnanec pozbyl vzhledem ke svému zdravotnímu stavu podle lékařského posudku vydaného poskytovatelem pracovnělékařských služeb nebo rozhodnutí příslušného správního orgánu, který lékařský posudek přezkoumává, dlouhodobě zdravotní způsobilost). Odvolacímu soudu je z úřední činnosti známo, že žalovaná ostatně rozvázala pracovněprávní poměr se žalobcem i z tohoto uvedeného důvodu, kdy v řízení o jeho neplatnosti tuto uznala (viz spisová dokumentace Obvodního soudu pro Prahu 4 vedená pod sp. zn. 36 C 263/2020). Smyslem a cílem pracovnělékařských služeb je v zásadě *zejména snaha o předcházení jakéhokoli poškození zdraví zaměstnance, ke kterému by mohlo dojít vlivem výkonu práce*. Stejnou váhu můžeme přisoudit i cíli spočívajícím v kontinuální snaze o udržení zdravotní způsobilosti zaměstnance k výkonu práce a potažmo i k dlouhodobému udržení jeho pracovní schopnosti.
29. Podle ustanovení § 55 odst. 1 písm. b) zák. práce zaměstnavatel může *vyjimečně* pracovní poměr okamžitě zrušit jen tehdy, porušil-li zaměstnanec povinnost vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem.
30. Dodržovat povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci patří k základním povinnostem zaměstnance, vyplývajícím z pracovního poměru [srov. § 38 odst. 1 písm. b) zák. práce]. Má-li být porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k vykonávané práci právně postižitelné jako důvod k rozvázání pracovního poměru ze strany zaměstnavatele, musí být porušení pracovních povinností ze strany zaměstnance zaviněno (alespoň z nedbalosti) a musí dosahovat určitý stupeň intenzity. Zákoník práce rozlišuje mezi soustavným méně závažným porušováním povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci, závažným porušením povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci a porušením povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k jím vykonávané práci zvláště hrubým způsobem. Porušení povinnosti vyplývající z právních předpisů vztahujících se k zaměstnancem vykonávané práci nejvyšší intenzity (zvláště hrubým způsobem) je důvodem k okamžitému zrušení pracovního poměru nebo k výpovědi z pracovního poměru [§ 55 odst. 1 písm. b), § 52 písm. g) část věty před středníkem zák. práce].
31. Soud prvního stupně napadený rozsudek postavil na právním závěru, podle nějž okamžité zrušení pracovního poměru lze zaměstnanci dát pouze na základě neomluvené absence na pracovišti trvající více jak pět dnů. Řešil předběžně otázku, zda absence žalobce na pracovišti byla neomluvená. Vyšel z lékařského posudku ze dne 7. 9. 2019, kterým byl stanoven závěr o dlouhodobé pracovní nezpůsobilosti žalobce, jehož právní účinky nastaly způsobem stanoveným v § 44 odst. 4 ZSZS. Naopak ve vztahu k lékařskému posudku ze dne 17. 9. 2019, který byl vydán k námitce žalobce i žalované, a který vyzněl v závěr poskytovatelky o zdravotní způsobilosti žalobce s výjimkou řízení referenčního vozidla, zákonem aprobovaným způsobem žalobci doručen nebyl. Konstatoval současně, že poskytovatel pracovnělékařského posudku nemohl s ohledem na skutečnost, že návrhu žalobce na přezkum posudku ze dne 7. 9. 2020 nevyhověl, o věci sám rozhodnout, navíc o námitkovém řízení ze strany žalované žalobce neinformoval.
32. Podle § 44 odst. 1 ZSZS poskytovatel, který lékařský posudek vydal, zajistí neprodleně jeho prokazatelné předání a) posuzované osobě a b) osobě, která o posouzení zdravotní způsobilosti posuzované osoby za účelem vydání posudku oprávněně požádala, není-li posuzovanou osobou.
33. Podle § 44 odst. 2 ZSZS prokazatelným předáním lékařského posudku podle odstavce 1 se rozumí jeho převzetí: a) osobou uvedenou v odstavci 1 stvrzené podpisem této osoby, s uvedením data převzetí, a jde-li o osobu uvedenou v odstavci 1 písm. b) nebo pověřenou osobu této osoby, uvede se též číslo občanského průkazu nebo jiného dokladu totožnosti a důvod vydání posudku;
- Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

potvrzení o převzetí lékařského posudku je součástí zdravotnické dokumentace vedené o posuzované osobě, b) na základě doručení provozovatelem poštovních služeb; doručení musí být doloženo doručenkou, nebo c) na základě elektronického doručení podepsaného způsobem, se kterým jiný právní předpis spojuje při právním jednání vůči státu v souvislosti s výkonem jeho působnosti účinky vlastnoručního podpisu, do schránky uvedené posuzovanou osobou a osobou, která o posouzení zdravotní způsobilosti požádala. Lékařský posudek se též považuje za prokazatelně předaný, jestliže osoba oprávněná k převzetí posudku odmítne posudek převzít nebo jeho převzetí stvrdit podpisem; tuto skutečnost zaznamená posuzující lékař do zdravotnické dokumentace vedené o posuzované osobě; záznam podepíše posuzující lékař a další zdravotnický pracovník přítomný převzetí posudku. V případě odmítnutí převzetí lékařského posudku doručovaného prostřednictvím provozovatele poštovní služby se použije obdobně ustanovení § 9 odst. 4.

34. Podle § 44 odst. 4 písm. a) ZSZS právní účinky lékařského posudku se závěrem o zdravotní nezpůsobilosti, dlouhodobém pozbytí zdravotní způsobilosti posuzované osoby nebo zdravotní způsobilosti s podmínkou, která je stanovena poprvé, nastávají pro osobu, které byl předán, *dnem jeho prokazatelného předání*.
35. Podle § 44 odst. 4 písm. b) ZSZS právní účinky lékařského posudku se závěrem o zdravotní způsobilosti posuzované osoby nebo zdravotní způsobilosti s podmínkou, která je v lékařském posudku vydaném pro stejný účel uvedena opakovaně a spočívá v užívání určitého kompenzačně upraveného zařízení nebo zdravotnického prostředku, nastávají pro osobu, které byl předán, dnem, kdy končí platnost předcházejícího posudku, nejdříve však dnem uplynutí lhůty pro podání návrhu na jeho přezkoumání nebo dnem prokazatelného doručení rozhodnutí o potvrzení posudku správním úřadem, který poskytovateli udělil oprávnění k poskytování zdravotních služeb.
36. Zásadní význam pro rozhodnutí ve věci má otázka právních účinků prokazatelně doručeného lékařského posudku o zdravotní (ne)způsobilosti zaměstnance. Toho si je správně vědoma i žalovaná, která v podaném odvolání polemizuje s názorem soudu prvního stupně a dovolává se skutečnosti, že v pořadí druhý lékařský posudek ze dne 17. 9. 2020 žalobci sama doručila coby přílohu dopisu ze dne 24. 9. 2020, ve kterém žalobci oznámila, že jejímu návrhu na přezkoumání lékařského posudku ze dne 7. 9. 2020 poskytovatelka vyhověla a žalobce je zdravotně způsobilý k výkonu práce, přičemž jej vyzvala k okamžitému nástupu do práce. To vše za situace, kdy s žalobcem již rozvázala pracovní poměr výpovědí podle § 52 písm. e) zák. práce ze dne 17. 9. 2020 (pozn. odvolacího soudu).
37. Pro posouzení charakteru lékařského posudku je zásadní, že novelou provedenou zákonem č. 202/2017 Sb. bylo mj. v § 47 odst. 4 ZSZS nově stanoveno, že proti *rozhodnutí* správního orgánu vydanému v rámci přezkoumání lékařského posudku se nelze odvolat, a že na postupy při tomto přezkoumání se vztahují ustanovení správního řádu. Bylo tak vyjasněno, že v konečném důsledku má být o zdravotní způsobilosti zaměstnanců rozhodováno ve formě správního rozhodnutí ve smyslu § 67 a násl. správního řádu, které je výsledkem správního řízení. Lékařským posudkem je tak autoritativně konstatován určitý právně relevantní stav v podobě (ne)způsobilosti zaměstnance k vykonávané práci, a toto rozhodnutí lékaře má také pro účastníky pracovněprávního vztahu přímé důsledky – zaměstnavatel je povinen postupovat podle závěrů lékařských posudků o zdravotní způsobilosti zaměstnanců /§ 55 odst. 1 písm. c) ZSZS/. V případě, že lékařský posudek shledá, že zaměstnanec dlouhodobě pozbyl způsobilosti konat dále dosavadní práci, je tak zaměstnavatel povinen postupovat buď podle § 41 odst. 1 písm. a) zákoníku práce a převést zaměstnance na jinou práci, nebo podle § 52 písm. d) či e) zákoníku práce a dát zaměstnanci výpověď. Pokud by se zaměstnavatel rozhodl nepostupovat podle lékařského posudku, dopouštěl by se přestupku podle § 92h odst. 7 písm. d) zákona č. 258/2000 Sb., o ochraně veřejného zdraví.

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

38. Odvolací soud plně sdílí závěr prvostupňového soudu, že k prokazatelnému předání lékařského posudku ze dne 17. 9. 2020 poskytovatelkou žalobci předáním či na základě doručení provozovatelem poštovních služeb; příp. na základě elektronického doručení podepsaného způsobem, nedošlo (§ 44 odst. 4 ZSZS). I kdyby byl posudek ze dne 17. 9. 2020 doručován žalobci žalovanou, nejde o zákonem stanovený způsob doručení. Ač by byl materiální předpoklad naplněn a žalobce by se s jeho obsahem seznámil, teprve formální způsob doručení má zásadní vliv na jeho účinky a následující průběh správního řízení. Uvedené je zřejmé již z té skutečnosti, že návrhy na přezkoumání lékařského posudku ze dne 7. 9. 2020 neměly odkladný účinek (srov. § 46 odst. 3 ZSZS). Pracovnělékařský posudek ze dne 7. 9. 2020 tak nepozbyl své platnosti, uplatní se zde zásada presumpce správnosti správního aktu. Nad rámec uvedeného lze konstatovat, že poskytovatelka s ohledem na skutečnost, že nevyhověla v plném rozsahu návrhu na přezkoumání lékařského posudku žalobci, který spatřoval nedostatek v absenci důvodu pozbytí zdravotní způsobilosti (kdy absence pořadového čísla posudku byla posudkem ze dne 17. 9. 2020 zhojena), pochybila, pokud nepostoupila spis k rozhodnutí příslušnému správnímu orgánu a otázku zdravotní způsobilosti sama, pro tentokrát s odlišným závěrem, že je žalobce způsobilý k výkonu pracovní smlouvy s omezením, posoudila (§ 46 odst. 5 ZSZS).
39. Odvolací soud uzavírá, že k porušení pracovních povinností žalobce neomluvenou absencí žalobce proto dojít nemohlo. Žalobce legitimně vycházel z pracovnělékařského posudku ze dne 7. 9. 2019, ve kterém poskytovatelka dospěla k závěru o dlouhodobém pozbytí jeho zdravotní způsobilosti. Výzva žalované k okamžitému nástupu do práce ze dne 24. 9. 2020, doručená žalobci dne 16. 10. 2020, nemůže obstát ve vztahu k zákonnému prizmatu kladeným na žalovanou, jejíž povinností je zásadně *nepřipustit*, aby zaměstnanec vykonával zakázané práce a práce, jejichž náročnost by neodpovídala jeho schopnostem a zdravotní způsobilosti. Odvolací soud nepřehlédl, že žalovaná v pracovně právním vztahu s žalobcem postupuje nestandardně, pokud po pracovním úrazu ze dne 22. 5. 2019, který vyvolal dlouhodobou pracovní neschopnost a následnou mimořádnou lékařskou prohlídku dne 7. 9. 2020 rozváže pracovněprávní poměr výpovědí podle § 52 písm. e) zák. práce, 17. 9. 2020 oznámí žalobci, že je na překážkách a pár dní po té jej dopisem ze dne 23. 9. 2020 vyzve k okamžitému nástupu do práce. Přikročila-li žalovaná k rozvázání pracovního poměru okamžitým zrušením z důvodu, že od 19. 10. dosud (11. 11. 2020) trvají neomluvené nepřítomnosti na pracovišti a to i přes výzvu datovanou dne 23. 9. 2020 a doručenou 16. 10. 2020, jde o neplatné právní jednání, neboť skutek, který je v okamžitém zrušení pracovního poměru žalobci kladen za vinu, je nezpůsobilý závěru, že žalobce porušil povinnost vyplývající z právních předpisů zvláště hrubým způsobem. Žalobce se nevykonáváním práce ve stanovené době 19. 10. – 11. 11. 2020 nemohl dopustit vzhledem k okolnostem případu, kdy důvodně předpokládal, že je na základě pracovnělékařského posudku ze dne 7. 9. 2020 dlouhodobě pracovně nezpůsobilým, neomluvené absence na pracovišti. Výslech svědkyně N. by na těchto závěrech ničeho nezměnil.
40. Ostatní odvolací námitky žalované neshledal odvolací soud relevantními z hlediska posouzení věcné správnosti napadeného rozsudku, výkon práva žalobce v rozporu s dobrými mravy odvolací soud neshledal.
41. Právní posouzení věci prvostupňovým soudem je správné, ani odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. g) o. s. ř. tak naplněn není. Není dán ani poslední uplatněný odvolací důvod podle § 205 odst. 2 písm. f) o. s. ř., když žalovaná ani nevymezuje, v čem jeho naplnění spatřuje.
42. Na základě výše uvedeného odvolací soud postupoval tak, že napadený rozsudek soudu I. stupně potvrdil jako věcně správný podle § 219 o. s. ř., a to včetně správného nákladového výroku ad II/, který byl učiněn v souladu se zásadou zakotvenou v ustanovení § 142 odst. 1 o. s. ř.; tj. podle zásady úspěchu ve věci. Správně pak prvostupňový soud rozhodl o výši a rozsahu odměny ustanoveného zástupce Mgr. Vadima Rybáře, proto odvolací soud výrok III/ z důvodu věcné správnosti v souladu s ustanovením § 140 odst. 2 o. s. ř. rovněž potvrdil, a to včetně výroku ad IV/, který je ovládán zásadou danou § 149 odst. 2 o. s. ř. Odvolací soud toliko korigoval znění výroku IV/ Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.

rozsudku tak, aby toto odpovídalo zákonné dikci § 140 odst. 2 o. s. ř. ve spojení s § 149 odst. 2 o. s. ř. Správným byl shledán též výrok V/ dle § 2 odst. 3 zákona ZSoP, proto byl podle § 219 o. s. ř. potvrzen.

43. O nákladech odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o. s. ř. za použití § 224 odst. 1 o. s. ř., jejich náhrada byla přiznána v této fázi řízení úspěšnému žalobci. Zohlednil, že mu vznikly náklady v podobě cestovného za cestu k jednání odvolacího soudu z Ostravy do Prahy a zpět a místní přepravné, v celkové doložené výši 859 Kč (2 x 30 Kč, místenka Českých drah na trase Ostrava (Svinov) – Praha - Ostrava (Svinov) v částce 330 Kč a 469 Kč), které uložil zaplatit žalované ve lhůtě stanovené § 160 odst. 1 ve spojení § 211 o.s.ř. výrokem II/ rozsudku.
44. O odměně a náhradě hotových výdajů zástupce žalobce za zastupování žalobce v odvolacím řízení rozhodne soud I. stupně (R 35/2007, R 109/2010 a R 94/2009).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání do dvou měsíců ode dne doručení rozhodnutí odvolacího soudu k Nejvyššímu soudu ČR prostřednictvím soudu, který ve věci rozhodoval v I. stupni, a to za podmínek uvedených v § 237 o. s. ř.

Praha 19. listopadu 2021

Mgr. René Fischer, v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje Ivana Šmejkalová.